

Dinene for, hvad der ligger for, saa siger jeg med de ærede Herrer, som have haat Ordet, at jeg ikke vil frasalde dette her, thi jeg er ikke et Minut i Tvivl om, at Oplosning paa dette Spørgsmaal, i Forbindelse med flere, er en Styrke for vor Sag. Vi have gjennem Forslag og gjennem Udtalelser alvorlig viist, at vi ville en Overenskomst, og derfor beklager jeg atter og atter, at man her skal høre, at det ikke kan lade sig gjøre, fordi det andet Thing vil modsætte sig. Jeg siger til Slutning igjen til den høitærede Regjering: Prøv for Alvor paa at faae Landsthinget til at gaa ind paa Forslaget, som det ligger for, eller kom med et Forslag som det, jeg har antydet. Jeg venter nu at høre den høitærede Finantsminister, og hvis det kommer til, som jeg nu har spøgt til, og som er lagt mig i Munden af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. N. Hansen), anser jeg dette for en Udvei til at komme ud over Vanfærligheden. Enten jeg skal vende tilbage til Vælgerne som opløst (Munterhed) — det er maaske mindre korrekt, jeg mente: vende tilbage iølge en Oplosning af Folkethinget — eller jeg vender tilbage efter endt Session, vil der af Folket blive gjort det Spørgsmaal: Naar, fik saa de menige Soldater og Invaliderne Noget? — jeg tilstaar ærlig, at Folk paa Landet have ikke Diet saa stærkt fastet paa Embedsmændene, som vi her have det — og naar man saa maa svare Nei, saa vil det gjøre et ligesaa sørgeligt Indtryk paa dem som paa os her i Salen. Jeg raader derfor endnu engang: Lader os se, om det ikke er muligt at komme til en Overenskomst, og jeg beder den høitærede Regjering ikke være saa høielig, som det lader til, at den vil være overfor Landsthinget, men benytte sin Stilling som Regjering paa ligesaa god konstitutionel Vis overfor Landsthinget som overfor Folkethinget; saa er jeg vis paa, at vi ville komme til et Resultat.

Sagb: Jeg skal ikke indlade mig paa at afgjøre, hvorledes Udsaldet af nye Valg efter en eventuel Oplosning vil blive; det er Noget, som vi ville faae at se. Naar den sidste ærede Taler bemærkede, at han aldrig indlod sig paa at forsvare en Sag, medmindre han var fuldt overbevist om at have Ret, saa siger jeg, at de, der have den fuldeste Overbevisning om at have Ret, ere de værste Mennesker at komme til Rette med. Der er vist ikke Nogen i Salen, som ikke, naar han skal tage en Beslutning, først søger at komme paa det Rene med sig selv om, hvilken Beslutning der er den rette; men jeg tror, at man ikke har nogen Skade af, at man ved Siden deraf har den Bevidsthed hos sig selv, at man kan tage feil. Naar det ærede Medlem ytrede, at han meget vilde beklage, om de Trængende, hvis Stilling man ved disse Lønningstilhøielser tænkte at ville forbedre, atter denne Gang skulde blive

afspiste uden Hjælp, og naar han endvidere forundrede sig over, at saa mange varme Tjæleser for disse Folk kunde komme til Orde her i Salen, uden at disse Tjæleser vare istand til at føre til et Ekridt, hoormed Trangen kunde blive afhjulpen, saa er jeg fuldstændig enig med ham, og jeg skal benytte hans egne Ord til en Opfordring til ham selv og hans Venner; thi der finde hans Ord fuldstændig Anvendelse: Lad Deres Tjæleser og Sympathier for de Paagjældende — naturligvis ved Siden af et fornuftigt Hensyn til Statskassens Interesse — være bestemmende, thi da falder det politiske Spørgsmaal, som netop er det, hvorefter Sagen skal vales, bort. Derved at man behandler disse Spørgsmaal i en almindelig Lov, forsvinder det politiske Spørgsmaal, og derom, at Sagen kan behandles i en saadan almindelig Lov, maa man jo være enig fra alle Sider. Det er først ved at tvinges ind paa Finantsloven, at Spørgsmaalet faar en politisk Karakter, og ved at sjerne Spørgsmaalet fra Finantsloven har man slet ikke opgivet sin Ret, men har blot fjernet den politiske Side af Sagen. Nu siger det ærede Medlem, at han ikke kan forstaa, at man her idelig vil optræde som en Slags Forsvarer for Landsthingets Ret. Jeg vilde meget beklage, om man skulde leve den Dag, da ikke enhver Afdeling af Lovgivningsmagten havde sine Forsvarere i de andre Afdelinger, Forsvarere, der ere beredte til oprigtigt ærlig og freidig at værne om den anden Parts Ret. Naar nemlig det ærede Medlem siger, at vi tage vore Beslutninger hver for sig uden at belysne os om de andre Parter, da er det ganske vist saa, at vi kunne tage vore Beslutninger hver for sig, men da faae vi tre forskellige Beslutninger, og ingen af disse tre Beslutninger har noget Værd, medmindre de ere overensstemmende. Derfor maa vi, medens vi tage vor Beslutning, bestandig kaste vort Blik hen til de andre Faktorer for nogenlunde at være sikre paa, at de ville gaa ind paa den Beslutning, som vi tage. Jeg vil nødig indlade mig paa det politiske Spørgsmaal; der er andre Statsretsklærere, til hvem jeg hellere vil overlade Diskussionen derom, saa meget mere, som jeg ikke rigtig buer til det diplomatisk Sprog, der ofte — ogsaa ved denne Leilighed — føres her i Salen. Men naar det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), som det forekommer mig, i et meget diplomatisk Sprog har udtalt, at det egentlige politiske Spørgsmaal blev reist i Landsthinget ifjor, og at der ikke var Tale om noget politisk Spørgsmaal, da Lønningstillæget først kom ind paa Finantsloven her i Thinget, saa maa jeg rigtig nok betragte dette som et diplomatisk Udtryk; thi jeg nærer ikke fjerneste Tvivl om, at hvert eneste Medlem her i Salen var paa det Rene med sig selv om, at, da vi vedtog Lønningstillægets Optagelse paa Finantsloven, opstod der et politisk Spørgsmaal, og at man derved